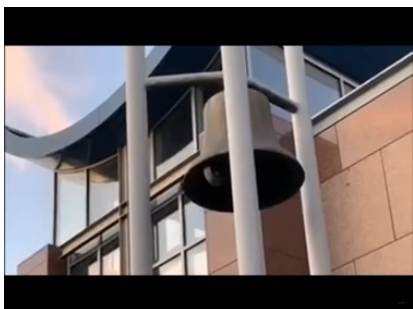


“LEVEN IN TIJDEN VAN CORONA DE CORONACRISIS TREKT DIEPE SPOREN”.

Jacqueline Hetharia-Bakarbessy



De hele wereld zucht onder deze pandemie. Het virus verwoest en ontwricht het leven. Maar, deze crisistijd is ook een tijd om te vertragen en om stil te staan bij onze persoonlijke relatie met God. Het was een woelige tijd en onze djemaat had net afscheid genomen van twee gemeenteleden, toen op 19 maart vlak vóór de aanvang van een Malam Penghiburan de oproep van het Synodebestuur kwam om de troostdienst met uitsluitend naaste familieleden te houden. Dit bericht sloeg in als een bom. En, hoe vertel je dat als kerkenraad aan een familie in rouw? Met gemengde gevoelens stonden we daar in de consistorie en even later in de kerkzaal. Als kerkenraad realiseerden we ons dat dit besluit de gemeente diep raakt. Ingrijpend is zelfs. De sfeer in de kerk was geladen. De oproep aan alle aanwezigen om de kerkzaal te verlaten vanwege het besmettingsgevaar, met uitzondering van de naaste familie, werd gedaan. Men had er gelukkig begrip voor. Al kwamen velen van ver, zonder tegensputteren verliet men de kerkzaal.

“Er was veel paniek, angst en bezorgdheid”

De zondag erna werd in aanwezigheid van dominee Otto Matulesy de mededeling aan de gemeente gedaan: tot nader order zijn er geen erediensten en geen kerkelijke activiteiten. Het was zwaar om dit aan de gemeente te moeten berichten, maar de goedkeurende knikjes van met name de oudere gemeenteleden, waren bemoedigend. ‘Een goed en wijs besluit’, was de reactie van een gemeentelid en als kerkenraad voelden we ons hierdoor gedragen. Na de mededeling aan de gemeente ging dominee Otto voor in gebed en zongen we met elkaar nog een lied. Zo namen we afscheid van de gemeenteleden en trokken we ons opnieuw terug in de consistorie. Een droevige sfeer hing in de lucht. Even later namen we zwijgend afscheid van elkaar en in gedachten vroeg ik mij af hoe lang deze onwerkelijke situatie zou duren. De wereld werd al gauw voor velen een angstige plek. Alle vanzelfsprekendheden vielen weg. Er was veel paniek, angst en bezorgdheid. Veel gemengde gevoelens. Iedereen werd geadviseerd binnen te blijven. Dat was voor sommige mensen overweldigend. Elke dag had zo zijn eigen golf van emoties.

“wanneer weer Heere...?”

Eind maart, aan het begin van deze crisistijd, riep het initiatief ‘Klokken van Hoop’ alle kerken in de stad Rotterdam en omgeving op om de kerkklokken op woensdagavond een kwartier lang te luiden. We besloten aan de oproep gehoor te geven. Het luiden van de klok was een teken van hoop en van verbinding met alle andere kerken en gelovigen in dit land. Wat voelde het toen goed om weer even in de kerk te mogen zijn, in onze Bethel kerk, Gods Huis. De plek waar we

tot voor kort wekelijks troost, hoop en kracht mochten vinden. Zo vreemd om zondags thuis te zijn en niet naar een kerkdienst te kunnen. Geen samenkomsten met de gemeente, met de andere kerkenraadsleden. Juist, nu we dit zo hard nodig hadden en we ons in een verwarrende tijd bevonden en nog altijd bevinden. In de consistorie en later bij het luiden van de kerkklok overviel ons een gevoel van 'kesedihan'. De zondagen waren rustpunten in een hectische en alles overrompelende wereld. Een wereld waarin we elkaar soms voorbij liepen. Waar we soms geen oog en oor voor elkaar hadden, ook al waren en zijn we een geestelijk lichaam. Een lichaam waar in het heetst van de strijd onbegrip heerste en het zo nu en dan leek of een ieder op zijn eigen eiland zat en we maar niet nader tot elkaar leken te komen. Waar verdeeldheid nog altijd op de loer ligt, en de eenheid vaak ver te zoeken was. Vreemd, dat we juist nu hetzelfde gevoel van gemis van die zondagse routine en het wekelijkse zondagsritueel ervoeren. Het gemis van de lontjeng geredja die sinds jaar en dag elke zondag braaf van zich liet horen en de gemeente naar Gods Huis riep. De eerste klok slaat één uur voorafgaand aan de dienst, de tweede klok een half uur vóór de kerkdienst en de derde en laatste klok duidt de aanvang van de eredienst aan. Drie slagen. Begin, midden en eind. In welke fase van de corona-chaos bevinden we ons nu? vroeg ik mij af. Te midden van de verwarring, de onzekerheid en een oorverdovende stilte, torende de kerkklok die eerste woensdagavond (er zouden er nog twee volgen) hoog in de hemel. Met achter de klok een roze gloed die de ondergaande zon aankondigde. Straks wordt het weer donker. Het slaan van de klok op deze avond, terwijl afstand houden en sociale isolatie ons op het hart gedrukt werden, omdat het anders niet 'safe' was, gaf een vertrouwd en veilig gevoel. Een gevoel van geborgenheid. Bij het nagalmen van de klok dacht ik in stilte: wanneer weer Heere...?

De crisis raakt het leven van een ieder. Ons ooit zo vertrouwde leven staat op zijn kop. We maken ons zorgen over familie, de ouderen, de kwetsbaren. We houden onze geliefden binnen, maar kunnen geen garantie geven op een goede afloop. We zijn bang alles te verliezen. Onze baan, onze gezondheid. Ondanks de versoepeling is de toestand instabiel en het besmettingsgevaar op Covid-19 is nog altijd aanwezig. Alles is nu anders. We voelen ons machteloos. Zelfs als gelovigen. Maar, hoe moeilijk het ook is, we vertrouwen erop dat God ook hiermee een bedoeling heeft. We zullen wel moeten. Toch? Eén ding heb ik gedurende deze crisistijd geleerd: het is nu of nooit. Als we onszelf nu niet overwinnen, dan gebeurt het misschien wel nooit...

Videoclip SPREAD THE WORD NOT THE VIRUS | | Klokken van Hoop

<https://youtu.be/iAa9mv1-NdY>